

Scenariusz
lekcji nr 2

Harcerstwo w służbie Rzeczypospolitej / Zenon Fajger
Dalsze losy bohaterów „Kamieni na szaniec”

Zenon Fajger

Dalsze losy bohaterów „Kamieni na szaniec”

informacje wstępne:

Lekcja powinna być przeprowadzona w starszych klasach szkoły podstawowej po zapoznaniu się z książką Aleksandra Kamińskiego „Kamienie na szaniec”. Znajomość bohaterów lektury i zaciekawienie ich losami będzie sprzyjało pogłębieniu wiedzy o walce Polaków o wyzwolenie spod okupacji, ale również trudnej sytuacji osób zaangażowanych w tę walkę po zakończeniu II wojny światowej.

cele lekcji – uczeń:

- poznaje formy zaangażowania w walkę z okupantem niemieckim członków Szarych Szeregów w Warszawie;
- rozumie, jaki był wkład harcerzy w walkę o niepodległość podczas II wojny światowej;
- podejmuje refleksję nad zagrożeniami i problemami związanymi z zaangażowaniem w walkę;
- doskonali umiejętność wyszukiwania informacji w tekście, analitycznego myślenia i formułowania wniosków;

metody pracy stosowane podczas lekcji:

- rozmowa nauczająca z wykorzystaniem materiału filmowego;
- praca z tekstem biogramów;

środki dydaktyczne:

- Fragmenty filmu „Oni szli Szarymi Szeregami”;
Film dokumentalny Mariusza Malca wyprodukowany został przez Fundację Filmową Armii Krajowej i był dystrybuowany na płycie DVD jako bezpłatny dodatek do „Biuletynu IPN” nr 5–6/2010 z licencją do niekomercyjnego odtwarzania w celach edukacyjnych i do użytku domowego. Obecnie dysponentem filmu jest Muzeum II Wojny Światowej. Można go też znaleźć na „YouTube”;
- Wydruki biogramów: Andrzej Romocki „Morro”, Sławomir Bittner „Maciek”, Wiesław Krajewski „Sem”, Konrad Okolski „Kuba”, Bogdan Celiński „Wiktor”, Andrzej Długoszowski „Długi”;
- Tablica;

↑
s. 5 powrót: Podst.
programowa
hist. - szk. podst.

↑
s. 8 powrót: Podst.
programowa j. pol.
szk. podst.

Scenariusz
lekcji nr 2

struktura lekcji:

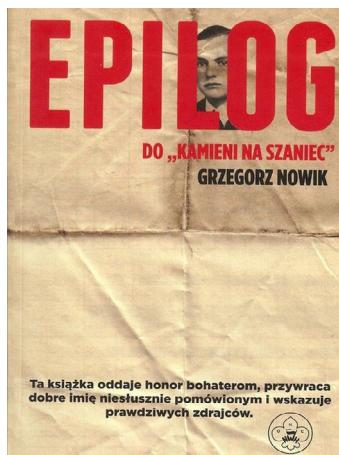
1. Nawiązanie do tematyki „Kamieni na szaniec”, przypomnienie głównych bohaterów i okoliczności ich śmierci. Przypomnienie epizodu kończącego książkę (akcja „Sieczychy”, śmierć „Zośki”). Zwrócenie uwagi, że dalsze losy głównych bohaterów to trwanie pamięci wśród współpracowników (nazwanie batalionu Grup Szturmowych Szarych Szeregów imieniem „Zośki”, kompanii im. „Rudego” i „Alka”), ale działalność była kontynuowana przez innych członków Szarych Szeregów również opisanych w książce, ale też w niej nie odnotowanych. Poinformowanie, że Kamiński opisał ich dalsze losy podczas wojny w książce „Zośka i Parasol”.
(4 min)
2. Prezentacja fragmentu filmu „Oni szli Szarymi Szeregami” o akcji „Sieczychy” (1.05.54-1.08.48). Prośba o zwrócenie uwagi na osoby występujące w relacji. Po obejrzeniu wypisać te osoby na tablicy (Andrzej Romocki „Morro”, Sławomir Bittner „Maciek”, Wiesław Krajewski „Sem”, Konrad Okolski „Kuba”, Bogdan Celiński „Wiktor” – wspominający). Nawiązać do końcowego fragmentu książki, zwracając uwagę na zabieg autora ukazującego ostatecznie myśli „Zośki” przed śmiercią, który dostrzega w Andrzeju „Morro”, „Maćku” i Andrzeju Długoszowskim „Długim” (dopisać nazwisko i pseudonim na tablicy) następców „Alka” i „Rudego”.
(8 min)
3. Informacja o dalszym rozwoju GS (sformowanie batalionu „Zośka” i „Parasol”) i podejmowanych akcjach. Prezentacja fragmentu filmu opowiadającego o „Akcji Kutchera” (1.11.08-1.13.36). Zwrócenie uwagi na znaczenie akcji i satysfakcję uczestników mimo poniesionych strat. Były też akcje nieudane i nieprzynoszące satysfakcji mimo ich powodzenia – fragment filmu z relacją o wykonaniu wyroku na kolaborancie (1.14.51-1.15.55).
(8 min)
4. Przypomnienie programu „Dziś, jutro, pojutrze” – prowadząc walkę bieżącą, GS przygotowywały się w ramach AK do udziału w Powstaniu („przełom”). Prezentacja fragmentu filmu dotyczącego wybuchu Powstania Warszawskiego (1.15.56-1.21.00). Zwrócenie uwagi na radosną atmosferę nadziei w chwili wybuchu i przypomnienie o olbrzymich stratach i klęsce powstania.
(7 min)
5. Zainteresowanie uczniów, że członkowie Szarych Szeregów przygotowywali się również do zadań powojennych. Zapowiedź, że w ostatniej części lekcji zwrócimy uwagę także na los tych, którzy przeżyli wojnę.
(1 min)

Harcerstwo w służbie Rzeczypospolitej / Zenon Fajger Dalsze losy bohaterów „Kamieni na szaniec”

Scenariusz lekcji nr 2

6. Rozdanie biogramów osób wypisanych na tablicy (losowo, po 1 biogramie na osobę, parę lub małą grupę – w zależności od liczebności klasy). Uczniowie zapoznają się z biogramami, mają zwrócić uwagę na datę i okoliczności śmierci (wiek), w przypadku osoby, która przeżyła wojnę, na jej dalsze losy, karierę zawodową.
(5 min)
7. W kolejności zapisanej na tablicy prosimy uczniów czytających poszczególne biogramy o przedstawienie informacji o postaciach, zaznaczając na tablicy (np. różne kolory podkreślenia) osoby, które zginęły jeszcze przed Powstaniem („Maciek” – można zwrócić uwagę na typową dla młodego wieku brawurę jako czynnik niepotrzebnie zwiększający ryzyko śmierci – również współcześnie), podczas Powstania (będzie ich najwięcej, więc warto zaznaczyć, że był to okres największych strat – ok. 70% w batalionie „Zośka”, ok. 50% w batalionie „Parasol”) i które przeżyły wojnę („Wiktor”). Zwrócić uwagę na długoletnie więzienie Bogdana Celińskiego. Refleksja nad przyczynami takiego traktowania bohatera w „wolnej” Polsce.
(7 min)

Ciekawostka

Historię „Kamieni na szaniec” w istotny sposób uzupełnia publikacja prof. hm. Grzegorza Nowika „Epilog do *Kamieni na szaniec*”, wydana przez Niezależne Wydawnictwo Harcerskie, która, bazując na późniejszych badaniach historyków, w nieco inny sposób przedstawia przebieg wydarzeń opisanych przez Aleksandra Kamińskiego, a zwłaszcza obala zarzut „sypania” w śledztwie przez aresztowanego wcześniej Henryka Ostrowskiego „Heńka”. Takie wrażenie celowo gestapowcy chcieli wywrzeć na przesłuchiwanym Janie Bytnarze „Rudym”, licząc na skłonienie go do zeznań, a on przed śmiercią przekazał tę informację Tadeuszowi Zawadzkiemu „Zośce”, na podstawie relacji którego swą książkę napisał Aleksander Kamiński. Pierwsze wydanie „Kamieni na szaniec” ukazało się w lipcu 1943 r. i jest oczywiste, że wówczas nie można było zweryfikować tej wersji wydarzeń. Tymczasem uwolniony również pod Arsenalem „Heniek” wrócił do działalności w Szarych Szeregach (przeniesiony na Lubelszczyznę) i ponownie aresztowany przeszedł przez kilka obozów koncentracyjnych. Uwolniony w maju 1945 r. w zachodnich Niemczech przeczytał „Kamienie na szaniec” i postanowił nie

wracać do Polski. Mimo obietnicy jego byłych przełożonych, Ryszarda Białousa i Stanisława Broniewskiego, że wpłyną na zmianę sposobu przedstawienia jego postaci w śledztwie, nieco złagodzona pierwotna wersja przetrwała jednak w późniejszych wydaniach książki i nakręconych na jej podstawie filmach („Akcja pod Arsenalem” Tadeusza Łomnickiego z 1977 r. i „Kamienie na szaniec” Roberta Glińskiego z 2014 r.). Publikacje historyków ani zamieszczone w kolejnych wydaniach „Kamieni na szaniec” przypisy oczyszczające „Heńka” z zarzutu zdrady nie pokonały powstałego wcześniej mitu i Henryk Ostrowski zmarł w Australii w 1995 r. w poczuciu krzywdy.

Więcej: <https://www.facebook.com/tomasz.sikorski.9026/posts/10212762803172973>

Materiał nr 1:

**ANDRZEJ DŁUGOSZOWSKI ps. „Klanecki”, „Andrzej Długi” (1922–1944),
porucznik, podharc mistrz, uczestnik Powstania Warszawskiego
w II plutonie „Alek” 2. kompanii „Rudy” batalionu „Zośka”**

Syn Jerzego Wieniawy-Długoszowskiego, pilota, majora służby stałej lotnictwa (zginął w 1931 r. w Grudziądzu podczas lotu ćwiczebnego), i Hanny z domu Zielińska. Uczył się w Szkole Powszechnej Organizacji Rodzin Wojskowych, a następnie w Państwowym Gimnazjum i Liceum Męskim im. Stefana Batorego. Należał do 23. Warszawskiej Drużyny Harcerzy im. Bolesława Chrobrego. Maturę zdał w 1941 r. na tajnych kompletach gimnazjum Batorego. W konspiracji początkowo w Polskiej Ludowej Akcji Niepodległościowej (PLAN), potem w zespole łączników komórki więziennej ZWZ (początek 1940 r. – lipiec 1940 r.). Od wiosny 1941 r. w Szarych Szeregach w hufcu „Mokotów Górny” (MG). Od jesieni 1942 r. w Grupach Szturmowych, od maja 1943 r. dowódca 1. drużyny („Sad 100”) w hufcu „Południe” („Sad”). Po ukończeniu kursu podharc mistrzowskiego („Szkola za Lasem”) mianowany podharc mistrzem (15 sierpnia 1943 r.). W styczniu 1943 r. ukończył II turnus Zastępczego Kursu Szkoły Podchorążych Rezerwy Piechoty ZWZ-AK, uzyskując stopień plutonowego podchorążego. W 1944 r. awansowany do stopnia sierżanta podchorążego. W czerwcu 1944 r. odbył szkolenie wojskowe w „Bazie Leśnej” pod Wyszkowem. Uczestniczył w wielu akcjach małosabotażowych oraz w akcjach bojowych: „Celestynów”, „Sieczychy”, „Wilanów” (zastępca dowódcy akcji), „T-U”. W Powstaniu Warszawskim uczestniczył w walkach na Woli jako zastępca dowódcy II plutonu „Alek”. Poległ 3 sierpnia 1944 r. na gruzach Getta przy ul. Gęsiej.

Na podstawie: <http://www.batalionzoska.pl/batalion/biogramy/>

Fot. AR MPW

<https://www.1944.pl/powstancze-biogramy/andrzej-dlugoszowski,117.html>

Materiał nr 2:

**ANDRZEJ ROMOCKI ps. „Morro” (1923–1944),
instruktor harcerski, harcmistrz, żołnierz Szarych Szeregów,
kapitan Armii Krajowej, dowódca 2. kompanii „Rudy” batalionu „Zośka”**

Urodził się w Warszawie w inteligenckiej rodzinie ziemiańskiej o patriotycznych tradycjach. Uczęszczał do Męskiego Gimnazjum i Liceum Towarzystwa Ziemi Mazowieckiej. Był harcerzem 21. Warszawskiej Drużyny Harcerskiej im. gen. Ignacego Prądzyńskiego. Podczas okupacji studiował na tajnych kompletach Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie do 1943 r. Studia przerwał, by całkowicie oddać się działalności podziemnej, którą rozpoczął w 1940 r. w organizacji PET. W 1941 r. wraz z organizacją przeszedł do kierowanego przez Aleksandra Kamińskiego Małego Sabotażu „Wawer”. Rok później, wraz z wejściem „Wawra” do Szarych Szeregów, znalazł się w 4. drużynie „Sad 400”, której przewodził, w hufcu „Południe” – dowodzonym przez Jana Bytnara. Po utworzeniu batalionu „Zośka” był dowódcą II plutonu 2. kompanii „Rudy”, a następnie mianowany na dowódcę 2. kompanii.

Ukończył kurs podharcmistrzowski, tzw. „Szkoła za lasem” i przybrał pseudonim instruktorski „Kuguar Filozof”. Ukończył również Szkołę Podchorążych Rezerwy Piechoty „Agricola” z trzecią lokatą. W maju 1944 r. wziął udział w kursie harcmistrzowskim.

Jako dowódca 2. kompanii i zastępca dowódcy batalionu 1 sierpnia 1944 r. stanął na miejscu koncentracji na Woli. Drugiego dnia powstania plutony pod jego dowództwem zdobyły dwa czołgi typu Pantera. Brał udział w zdobyciu Szpitala św. Zofii oraz Gęsiówki. Walczył o utrzymanie powstańczych stanowisk na Woli, w rejonie cmentarzy. Ciężko ranny w twarz pod koniec sierpnia, podjął udaną próbę przedostania się kompanii „Rudy” ze Starówki do Śródmieścia przez zajęty przez Niemców Ogród Saski.

Na początku września wraz z batalionem przeszedł na Czerniaków. Przewodził w walkach na ulicach Książęcej oraz Rozbrat. Dowodził walką o utrzymanie przyczółka czerniakowskiego dla przybywającej z pomocą 1. Armii Wojska Polskiego gen. Berlinga. Zginął 15 września 1944 r., podczas lądowania pierwszego zwiadu berlingowców na Górnym Czerniakowie.

Ekshumowany przez towarzyszy broni i matkę jesienią 1945 r., pochowany został w kwaterze batalionu „Zośka” na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach w Warszawie.

Na podstawie: https://pl.wikipedia.org/wiki/Andrzej_Romocki

Fot. z publikacji: Aleksander Kamiński, *Zośka i Parasol*, Iskry, Warszawa 1970, s. 225 (autor nieznan);
także: <http://powstanie-warszawskie-1944.ac.pl/morro.htm>;
<https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=3530005>

Materiał nr 3:

**BOGDAN CELIŃSKI ps. „Wiktor” (1921–2016),
podporucznik, żołnierz Szarych Szeregów
i 3. drużyny II plutonu „Alek” 2. kompanii „Rudy” batalionu Zośka,
powstaniec warszawski, inżynier mechanik**

Podczas okupacji niemieckiej pracował w zakładach Bruhn-Werke w Warszawie. W 1942 r. włączył się do konspiracji i wraz z grupą kolegów z pracy wstąpił do Szarych Szeregów. Znalazł się w hufcu „Południe” („Sad 300”). 20 sierpnia 1943 r. wziął udział w akcji Taśma pod Sieczychami. Ukończył II turnus Szkoły Podchorążych Rezerwy Piechoty „Agricola”.

W Powstaniu Warszawskim walczył na Woli i Czerniakowie. Dwukrotnie ranny na Woli trafił do szpitala Jana Bożego na Starym Mieście. Pod koniec sierpnia kanałami przedostał się na Śródmieście. Włączył się do walki na Czerniakowie, gdzie został ponownie ranny. Wraz ze Stanisławem Lechmirowiczem ps. „Czart” przedostał się na Pragę po przęsłach mostu Poniatowskiego. Stamtąd trafił do szpitala w Michalinie. Następnie przebywał w szpitalu w Otwocku.

Do Warszawy powrócił na początku 1945 r. i włączył się w akcję ekshumacyjną poległych Zośkowców.

Powrócił na studia w szkole Wawelberga, które ukończył z tytułem inżyniera mechanika.

W styczniu 1949 r. został aresztowany przez UB. W październiku 1949 r. skazany na 15 lat kary pozbawienia wolności. Karę odbywał w zakładach karnych we Wronkach i w Sztumie. Przebywał również w Obozie Pracy nr 3. Na wolność wyszedł 5 maja 1956 r. W tym samym roku podjął pracę w Biurze Konstrucyjnym Przemysłu Motoryzacyjnego, a także ożenił się z córką pułkownika Adama Borkiewicza, koleżanką z batalionu „Zośka”, Anną. W latach 1957–1978 pracownik Biura Projektów Miastoprojekt, od 1978 r. do przejścia na emeryturę w 1982 r. pracował w Centralnym Ośrodku Badawczo-Rozwojowym.

Był autorem Słownika biograficznego żołnierzy batalionu „Zośka” do książki Anny Borkiewicz-Celińskiej Batalion „Zośka”. Pełnił funkcję przewodniczącego Komisji Historycznej Środowiska byłych Żołnierzy Batalionu „Zośka”. Członek Społecznego Komitetu Opieki nad Grobami Poległych Żołnierzy Batalionu „Zośka” oraz Komisji Historycznej Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej.

W 1990 r. awansowany na podporucznika. Pochowany na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach w Warszawie.

Materiał nr 4:

**KONRAD OKOLSKI ps. „Kuba” (1923–1944),
podharcistrz, porucznik, członek Szarych Szeregów,
powstaniec warszawski**

Syn Konrada, żołnierza Legionów Polskich, podpułkownika, doktora medycyny, wieloletniego dyrektora Szpitala Dzieciątka Jezus w Warszawie i Heleny z domu Głuchowska. Od 1936 r. uczęszczał do Miejskiego Męskiego Gimnazjum i Liceum im. Hugona Kołłątaja, w którym należał do 80. Warszawskiej Drużyny Harcerzy im. Bolesława Chrobrego. W czasie okupacji kontynuował naukę na tajnych kompletach Gimnazjum i Liceum im. Hugona Kołłątaja, uzyskując w 1942 r. świadectwo dojrzałości. W konspiracji w Szarych Szeregach. Z chwilą utworzenia Grup Szturmowych w listopadzie 1942 r. zastępca dowódcy, a następnie dowódca 2. drużyny „CR 200” w hufcu „Centrum” (CR). Od września 1943 r. pełnił funkcję dowódcy plutonu w nowo utworzonym batalionie „Zośka”. Wiosną 1944 r. ukończył II turnus Szkoły Podchorążych Rezerwy Piechoty „Agricola”, a w lecie tego roku był zastępcą dowódcy szkoleniowej „Bazy Leśnej” pod Wyszkowem. Brał udział w akcjach zbrojnych: „Arsenał” (dowódca sekcji „sygnalizacja”), „Celestynów” (zastępca dowódcy grupy uderzeniowej), „Wilanów” i „Pogorzal” (zastępca dowódcy grupy uderzeniowej). W Powstaniu Warszawskim uczestniczył na III plutonie „Felek” 2. kompanii „Rudy” w walkach na Woli. Poległ 11 sierpnia 1944 r. na ul. Kolskiej, kiedy przedostawał się z częścią plutonu „Felek” do pozostałych oddziałów batalionu „Zośka”, wycofujących się na Stare Miasto.

Na podstawie: <http://www.batalionzoska.pl/batalion/biogramy/>

Fot. AR MPW

<https://www.1944.pl/powstancze-biogramy/konrad-okolski,54449.html>

Materiał nr 5:

**SŁAWOMIR MACIEJ BITTNER ps. „Maciek”, „Kajman Wojak” (1923–1944),
podporucznik AK, podharc mistrz,
pierwszy dowódca 1. kompanii „Felek” batalionu „Zośka”**

Syn Ludwika, generała brygady ps. „Halka”, w konspiracji oficera SZP-ZWZ-AK, późniejszego (od lipca 1944 r.) dowódcy 9 Podlaskiej Dywizji Piechoty AK, i Anieli Haliny z domu Rychłowska. Rozpoczął naukę w gimnazjum we Lwowie, gdzie uzyskał małą maturę. Od 1939 r. w I klasie licealnej Państwowego Gimnazjum i Liceum Męskiego im. Stefana Batorego w Warszawie. Uczestnik kampanii wrześniowej w 1939 r. W czasie okupacji kontynuował naukę na tajnych kompletach gimnazjum im. Stefana Batorego, otrzymując świadectwo dojrzałości w 1942 r. W konspiracji członek Związku Walki Zbrojnej. Od maja do sierpnia 1942 r. żołnierz jednego z patroli dywersyjnych IV odcinka „Wachlarza” (dywersyjnej organizacji AK na ziemiach wschodnich). Od początku 1943 r. instruktor minerski w Grupach Szturmowych Szarych Szeregów, a od maja tego roku przyboczny komendanta Grup Szturmowych. W maju 1943 r. został adiutantem ppor. Ryszarda Białousa, dowódcy Oddziału Specjalnego (późniejszego batalionu „Zośka”). Z chwilą utworzenia batalionu „Zośka” 1 września 1943 r. został dowódcą 1. kompanii „Felek”. Uczestniczył w wielu akcjach bojowych, wykazując zdolności organizacyjne i wyróżniając się odwagą: „Arsenał” (jako dowódca sekcji „Sten I”), „Schultz”, „Celestynów”, „Sól”, „Czarnocin”, „Góral” (jako dowódca grupy osłonowej), „Sieczychy” (jako dowódca jednej z grup atakujących), „Wilanów” i w akcji „Polowanie”. W czerwcu 1942 r. ukończył Zastępczy Kurs Szkoły Podchorążych Rezerwy Piechoty ZWZ-AK, a w 1943 r. „Szkółę za Lasem”. Jego niespotykana wprost odwaga, brawura i pogarda śmierci zjednały mu opinię jednego z najdzielniejszych żołnierzy Grup Szturmowych. Aresztowany przypadkowo 18 lutego 1944 r. w Al. Niepodległości przy Rakowieckiej, został prawdopodobnie rozstrzelany w gruzach Getta 28 lutego 1944 r. Rozkazem L.19 dowódcy batalionu „Zośka” z 6 czerwca 1944 r. na jego cześć 1. kompanię batalionu nazwano pseudonimem „Maciek”.

Na podstawie: <http://www.batalionzoska.pl/batalion/biogramy/>

Fot. z publikacji: *Szare Szeregi – harcerze 1939–1945*, Państwowe Wydawnictwo Naukowe, Warszawa 1988;
<https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=2538739>

Materiał nr 6:

**WIESŁAW KRAJEWSKI ps. „Sem”, „Miki” (1923–1944),
podharcistrz, podporucznik, uczestnik Powstania Warszawskiego**

Syn Zdzisława, doktora medycyny, do 1939 r. naczelnego lekarza Ubezpieczalni Społecznej w Tomaszowie Mazowieckim, i Marii z domu Krawczyk, nauczycielki. W latach 1935–1939 uczęszczał do Państwowego Gimnazjum i Liceum Męskiego im. Stefana Batorego w Warszawie. Od 1935 r. był członkiem 23. Warszawskiej Drużyny Harcerzy im. Bolesława Chrobrego. Maturę uzyskał na tajnych kompletach w czasie okupacji. Następnie studiował w Państwowej Szkole Budowy Maszyn (dawna Państwowa Wyższa Szkoła Budowy Maszyn i Elektrotechniki im. H. Wawelberga i S. Rotwanda), którą ukończył w 1942 r. W konspiracji w Szarych Szeregach, pełnił służbę w Organizacji Małego Sabotażu „Wawer” i w podległych Kedywowi KG AK Grupach Szturmowych. W maju 1944 r. ukończył Zastępczy Kurs Szkoły Podchorążych Rezerwy Piechoty „Agricola”. Uczestniczył w akcjach bojowych: „Arsenał” (jako członek sekcji „Sten I”), „Celestynów”, „Góral”, „Sieczychy” i „Wilanów”, w czasie której wyróżnił się wyjątkową odwagą. Do wybuchu Powstania był dowódcą drużyny motorowej w 2. kompanii „Rudy” batalionu „Zośka”. W Powstaniu Warszawskim, odcięty w godzinie „W” od batalionu, dołączył na Czerniakowie, gdzie brał udział w walkach z resztką 2. kompanii „Rudy”. Poległ 20 września 1944 r. w czasie obrony jednej z ostatnich redut – domu Wilanowska 5.

Na podstawie: <http://www.batalionzoska.pl/batalion/biogramy/>

Fot. AR MPW

<https://www.1944.pl/powstancze-biogramy/wieslaw-krajewski,24147.html>